

רעפ 2586-11-25 - ראמי אגבאריה נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 2586-11-25

לפני:	כבוד השופט חאלד כבוב
המבקש:	ראמי אגבאריה
נגד	
המשיבה:	מדינת ישראל
	בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו) בעפ"א 60057-04-25 מיום 19.09.2025
בשם המבקש:	עו"ד וחיד עותמאן

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי בחיפה (כבוד השופט ש' בנג'ו) בעפ"א 60057-04-25 מיום 19.09.2025, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר הדין של בית משפט השלום בחיפה (סגנית הנשיאה, כבוד השופטת ט' תדמור-זמיר) בתפ"ב 30026-01-24 מיום 12.03.2025.

1. ביום 01.05.2023 נמסרה למבקש הודעת קנס מינהלי בסך 300,000 ש"ח, מכוח סעיף 8 לחוק העבירות המינהליות, התשמ"ו-1985 (להלן: חוק העבירות המינהליות), המייחסת לו ביצוע עבודה אסורה במקרקעין, לפי סעיף 243(א) לחוק התכנון והבניה, התשכ"ה-1965 (להלן: חוק התכנון והבניה). ביום 11.06.2023 הגיש המבקש בקשה להישפט; ובהתאם, ביום 11.01.2024 הוגש נגדו כתב אישום (שתוקן בהמשך ביום 13.11.2024) בו הורשע המבקש לפי הודאתו ביום 16.12.2024.

2. בגזר הדין עמד בית משפט השלום על הערכים המוגנים שנפגעו כתוצאה מביצוע עבירה של בנייה בלתי חוקית, ועל הצורך בהחמרת הענישה בתחום זה. צוין, כי גובה הקנס המינהלי שהוטל על הנאשם מלכתחילה, מהווה "עונש מוצא", שאמור להוות רף תחתון למתחם העונש ההולם, כך שהטלת קנס נמוך ממנו תיעשה רק בנסיבות מיוחדות וחריגות - שאינן מתקיימות בענייננו. בנסיבות העניין דן, נקבע

כי מתחם העונש ההולם נע בין קנס בגובה 300,000 ש"ח לבין קנס בגובה 450,000 ש"ח.

בקביעת עונשו של המבקש בתוככי המתחם, נשקלה העובדה שאין לחובתו הרשעות קודמות; וכן נשקל מצבו הכלכלי הרעוע. בסופו של יום, בית משפט השלום מצא להעמיד את עונשו של המבקש בתחתית המתחם, כך שהוטל עליו קנס בסך של 300,000 ש"ח; זאת, לצד התחייבות כספית בסך 300,000 ש"ח לבל יעבור עבירה לפי סעיף 243 לחוק התכנון והבניה, וצו להריסת המבנה.

3. ערעורו של המבקש לבית המשפט המחוזי - נדחה. בעיקרו של דבר נקבע כי "הקנס שקבע בית המשפט קמא אינו חורג באופן קיצוני ממדיניות הענישה, אלא משקף את המגמה העונשית המתבקשת לפי פסיקתו של בית המשפט העליון, ומתיישב היטב עם הוראות המחוקק, ולכן אין הוא מצדיק התערבות של ערכאת הערעור".

4. מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי, בגדרה נטען כי בעניינו של המבקש מתעוררות נסיבות מיוחדות המצדיקות סטייה לקולה מהסכום שננקב בהודעת תשלום הקנס. מכל מקום נטען, כי בשים לב להתחייבות שהוטלה על המבקש בגזר הדין לצד צו ההריסה שניתן בעניינו, הרי שהקנס לא היה העונש היחידי שנגזר עליו, ועל כן לא היה מקום להחיל בעניינו את סעיף 14 לחוק העבירות המינהליות הקובע כי "ביקש אדם להישפט לפי סעיף 8(ג) [...] והורשע, לא יפחת הקנס, אם הוא העונש היחידי, [...] מסכום הקנס או משיעורו" (ההדגשה בקו תחתון הוספה - ח' כ'). בנוסף נטען כי העונש אשר הוטל על המבקש "חורג באופן בולט מהענישה המקובלת במקרים דומים".

5. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות ערעור על חומרת העונש לא תינתן אלא במקרים שבהם העונש שנגזר על המבקש סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה הנוהגת, או הראויה, במקרים דומים (רע"פ 976-09-25 כהן נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (21.09.2025)).

6. בענייננו, המבקש מיקד את מרבית טענותיו בכך שלסברתו, בית משפט השלום רשאי היה לגזור עליו עונש מקל מזה שנגזר עליו. ברם, גם אם אניח לטובת המבקש כי יש ממש בטענתו העקרונית לפיה בשים לב להתחייבות ולצו ההריסה שנקבעו בגזר הדין, הרי שעונש הקנס לא היה "העונש היחידי" שנגזר עליו (כמובנו בסעיף 14 לחוק העבירות המינהליות), ואינני קובע מסמרות בשאלה זו - לכאן או לכאן - אין בכך כדי להצדיק את קבלת הבקשה. שכן כאמור, על מנת להצדיק את קבלת הבקשה לרשות ערעור, היה על המבקש להוכיח כי העונש הסופי אשר נגזר עליו סוטה באופן קיצוני ממדיניות הענישה; וכזאת, לא הוכח בענייננו.

7. בקשת רשות הערעור נדחת אפוא.

ניתנה היום, כ"א חשוון תשפ"ו (12 נובמבר 2025).

חאלד כבוב
שופט